

Justīne Kļava

Gerač, mans brāli!

2013

Vakars. Dzīvojamā istaba. Logs uz ielu, pa kuri redzami daudzstāvu namu jumti. Durvis uz priekšnamu un guļamistabu. Vidū dīvāns. Tajā, ērti iekārtojusies, sēž Marina (20), ērtā mājas apģērbā, un šķirsta žurnālu. Viņai līdzās ieritinājies rankains kaķis. Noklaudz ārdurvis. Viņa paskatās priekšnama virzienā un pasmaida.

MARINA. Kāpēc tu nepiezvanīji? Es jau būtu uzlikusi sautējumu vārīties. (*Noliek žurnālu.*)

Istabā ienāk Helmut (25) un uz galda pavirši nomet telefonu un mašīnas atslēgas.

MARINA. Kā jums gāja?

HELMUTS. (*Stingri.*) Kāpēc jūs noīrējāt Rundāles pili?

MARINA. (*Meklē vārdus.*) Tikai nedusmojies. Tava mamma piezvanīja un...

HELMUTS. Ko es tev teicu? Kad viņa zvana...

MARINA. Necelt.

HELMUTS. Necelt.

MARINA. Kā es varu nepacelt, ja viņa histērijā zvanās gan uz mobilo, gan uz parasto?

HELMUTS. Mēs atcelsim rezervāciju.

MARINA. Viņa jau samaksāja drošības naudu.

HELMUTS. Tagad tā. (*Paņem savu telefonu un sniedz to Marinai.*) Tu piezvanīsi manai mātei un pateiksi, ka viņa var tev nezvanīt, jo tu ar viņu vairāk nekontaktēsies. Pati, pati. Aiziet.

MARINA. Ko? Tu esi jocīgs?

HELMUTS. Jā. Esmu. Nu? Manā klātbūtnē.

MARINA. Es to nedarīšu.

HELMUTS. Tu man apsolīji.

MARINA. Kā var nesolīt, ja tu to tik ļoti pārdzīvo?

HELMUTS. Jā, es pārdzīvoju. Piezvani.

MARINA. Nē. Aizmirsti. Es neesmu tu.

HELMUTS. Ko nozīmē – tu neesi es?

MARINA. Es tā nevaru teikt cilvēkiem sejā visu, kas man ienāk prātā.

HELMUTS. Ak, tu nevari?

MARINA. Nē, jo es neesmu zvērs. Viņa jau tā ir pilnīgā izmisumā, jo tu ar viņu nerunā.

HELMUTS. Toreiz picērijā gan tev kaut kā nebija žēl viņai pateikt visu, ko tu domā.

MARINA. Tas bija savādāk. Viņa bija kliente – es biju oficiante. Un mēs vēl nebijām kopā.

HELMUTS. Zvani! (*Pakrata telefonu pie Marinas sejas. Aizkaitināts.*) Bļin, kad viņa gribēja, lai es uz Ziemassvētku balli uzaicinu Karīnu, nevis tevi, tu lēji gaužas asaras, bet tagad tu nevari piezvanīt un pateikt...

MARINA. Helmut, mans brālis ir ārā.

HELMUTS. Ko?

MARINA. Es runāju ar mammu. Viņš esot bijis Lienes ielā.

HELMUTS. Viņš nāks šurp?

MARINA. Es nezinu. Varbūt. Viņš nav zvanījis.

HELMUTS. Nu, labi, nu, kāda tam tagad nozīme? Tu pateiksi manai mātei, ka jūsu draudzība ir beigusies.

MARINA. Man žēl tavu mammu. Viņa grib tikai labu, lai omei nav jāpārpūlās, lai viss jau ir sagatavots, ir kur mašīnu nolikt...

HELMUTS. Tu atkal sāksi?

MARINA. Es nemēģinu tevi pārliecināt, tikai saku, kā ir. Viņa ir vienkārši nelaimīga sieviete.

HELMUTS. Tu viņai besī tik pat ļoti kā pirmajā reizē. Vēl pagaišmēnes viņa mēģināja mani pierunāt atgriezties pie Karīnas, lai tikai es neprecētos ar oficianti.

MARINA. Nu, bet zvanās viņa man, nevis Karīnai. Un raud. Vakar, kamēr tu biji *Čomskī*, viņa man piezvana piedzērusies un raud nelabā balsī.

HELMUTS. Tieši tā. Tāpēc tu tagad piezvanīsi viņai un pateiksi, ka tu neesi viņas uzticības tālrunis, un viņai nav ko līst mūsu kāzu organizēšanā.

MARINA. Tad man vienmēr jāizliekas, ka es neredzu, ka kādam ir grūti? Un, kad tu man toreiz piezvanīji, vispār četros no rīta, un teici, ka tev nav neviena cita, kam zvanīt, ka dzīve vispār ir dirsā un, ka tu tulīt iešausi sev galvā. Tad man arī vajadzēja nomest klausuli? Necelt?

HELMUTS. Nu, tas bija citādāk.

MARINA. Kas tur citādāks? Man arī sāp, ja tu nerunā ar savu mammu, kā tu nesaproti?

HELMUTS. Viss. Izbeidz.

MARINA. Viņai vienkārši tevis pietrūkst!

HELMUTS. Zvani, johaidī ar ārā!

MARINA. Nē.

HELMUTS. (*Paceļ balsi.*) Zvani vai arī es visas tavas šmanatkas izmetīšu pa logu un tu varēsi...

Marina strauji pieceļas un ieiet guļamistabā. Dzirdama atvilktnu un skapja durvju kludzēšana.

HELMUTS. Kur tu ej?

MARINA. Uz mājām.

HELMUTS. Uz kādām mājām?

MARINA. Pie mammas. Man šitas ir apriebies.

Marina iznāk no guļamistabas ar somu, kurā pavisām sastūķētas drēbes. Helmutš nostājas viņai priekšā.

HELMUTS. Nekur tu neiesi. (*Ieķeras somas rokturī.*)

MARINA. Laid. Es tev saku – laid!

HELMUTS. Viss? Tu mani pamet? Tikai tāpēc, ka tev negribas aizvainot manu māti, kurai tu krīti uz nerviem?

MARINA. Tu domā, ka man nav apriebies būt par kaut kādu vidutāju starp tevi un tavu māti?

HELMUTS. Ja tu neesi pamanījusi, tad es cenšos piespiest tevi par tādu nebūt.

MARINA. Viņa katru dienu man zvana, brauc šurp, jautā, kā tev iet, ko tu dari, raud. Es cenšos jums palīdzēt. Kas tev gabals nokritīs, ja mēs kāzas svinēsim tajā muižā?

HELMUTS. Jā, man nokritīs.

MARINA. Apprecēsimies pa labam. Atvērsi tu savu konditoreju. Pēc tam varēsim dzīvot, kā mēs gribam.

HELMUTS. Mēs omei apsolījām, ka kāzas svinēsim pie viņas un...

MARINA. Domā man negribas, kā mēs sarunājām?

HELMUTS. ...un tagad tu visu sačakarē!

MARINA. Ko tu blāuj man virsū? Nu, tad ej atpakaļ pie Karīnas.

HELMUTS. Tev tikai vajadzēja necelt.

MARINA. Maksā par viņas stulbajiem nagiem, par solārijiem, kokaīnu, banketiem, un satiecies ar citām, kurām aiz tiem mākslīgajiem zirgu matiem nav smadzenes. Nopērc sev sievu. Un viņa tev klausīs.

Marina cenšas izraut somu un doties durvju virzienā. Helmutš to viņai atņem un drēbes izbārsta pa visu istabu. Viņi brīdi stāv un skatās viens otrā.

MARINA. Laimīgs?

HELMUTS. Ļoti.

MARINA. Tikai nākamreiz, kad tev atkal liksies, ka dzīve ir dīrsā, zvani Karīnai. Redzēsim, vai viņa trīs stundas klausīsies, kā telefonā raudi tu un pēc tam tava māte.

Marina iet uz durvīm. Helmutš viņu saķer aiz rokām.

MARINA. Redzēsim vai viņa savos Luisos Vūtonos ies ar tevi pastaigās no Imantas līdz Teikai un ņems kaķus no patversmēm. (*Mēģina izrauties no Helmuta.*)

HELMUTS. Man tevi vajag.

MARINA. Man sāp!

Helmutš palaiž vaļā Marinas rokas.

HELMUTS. Bez tevis es taču jau sen būtu nosprādzis. Tu to zini.

MARINA. Mums nav izvēles.

HELMUTS. Nu, bet tad, lūdzu, piezvani...

MARINA. Es nevaru.

HELMUTS. Ai...

MARINA. Viņa sākumā raudāja, bet pēc tam sāka draudēt.

HELMUTS. Draudēt?

MARINA. Jā. Viņa mums vairāk nedošot naudu.

HELMUTS. Kā to saprast?

MARINA. Viņai esot līdz kaklam. Tu ar viņu nerunā. Sūti dirst. Taisies apkaunot precoties sādžā, un vēl spied ārā naudu savas konditorejas atvēršanai.

HELMUTS. Kā viņa to ir iedomājusies? Spiežu ārā naudu. Es pie viņas strādāju.

MARINA. Viņa tev maksāšot tikai par padarīto.

HELMUTS. Ko? Nu, kas viņa nevarēja man paprasīt...

MARINA. Tu taču ar viņu nerunā.

HELMUTS. ...pagaidīt, kamēr konditoreja sāks sevi atpelnīt. Pēc tam es no viņas nevienu santīmu neņemšu.

MARINA. Tāpēc mums jāaprecas. Pa zolīdo. Pilī. Ar kleitām, tortēm un visu pārējo.

HELMUTS. Es nevaru šito izturēt.

MARINA. Mums tikai jāaprecās un tev jāatver konditoreja. Viss.

HELMUTS. Un pēc tam izrādīsies, ka mūsu uzņēmums nav tik pelnošs kā gribētos, viņa mums palīdzēs. Un tas vilksies mūžīgi. Tu arī tā gribi, kā viņa? Zvanīties svešiem cilvēkiem un raudāt?

MARINA. Mums tā nebūs.

HELMUTS. Ja mēs tagad nesarausim kaut kādas finansiālās attiecības ar viņu, tas nekad nebeigsies.

MARINA. Mums nebūs kur dzīvot.

HELMUTS. Ko? Kāpēc?

MARINA. Tāpēc, ka dzīvoklis ir reģistrēts uz viņas uzņēmuma. Kas tu, neatceries?

HELMUTS. Es paņemšu kredītu.

MARINA. Kurš tev viņu dos? Cik tev ir oficiālā alga?

HELMUTS. Nu, kāda starpība?

MARINA. Nu, cik?

HELMUTS. Ai, nu, beidz.

MARINA. Cik?

HELMUTS. Nu, trīssimts.

MARINA. Trīssimts. Un mammu ņemsi par galvotāju?

HELMUTS. Mašīnu ieķīlāšu. Par viņu toč kaut kādas piecpadsmit štukas iedos.

MARINA. Un pēc tam?

HELMUTS. Atpeļnīšu un mammai atdošu visu naudu, ko viņa ir ieguldījusi kondetorejā. (*No galda paņem telefonu.*)

MARINA. Helmut. (*Pieceļas un viegli apskauj viņu.*) Nomierināsimies mazliet. Nu, nevajag šitā uzreiz. Davai, ieiesim vannā, padzēsim vīnu. Ko?

HELMUTS. No kā tu baidies?

MARINA. Citi bankrotē arī pirmā gada laikā. Es taču stāstīju, ka strādāju tajā kafejnīcā Avotu ielā, kura...

HELMUTS. Tu man uzticies?

MARINA. Jā.

HELMUTS. Nu, tad paļaujies uz mani. Mums viss izdosies, pati redzēsi. Mums jau telpas ir, iekārtas ir. Tikai ej un strādā. Ja?

Marina māj ar galvu.

HELMUTS. Labi?

MARINA. Labi. Tad mēs iesim vannā? Nē, sākumā es tevi pabarošu.

HELMUTS. (*Noskūpst Marinau.*) Labi. (*Cieši apskauj.*) Lācītis. Mans mīļais Lācītis.

MARINA. Tu mani spied.

HELMUTS. Un tu, kad iedzer vīnu, tad pa naktīm krāc.

MARINA. Es zinu.

HELMUTS. Lācītis. (*Ieet guļamistabā.*)

Marina sāk lasīt drēbes, kas izmētātas pa grīdu. Dzirdama Helmuta saruna ar māti.

HELMUTS. Es pie jums vairs nestrādāšu. Rīt aizbraukšu un savākšu mantas no Ķekavas, kas tur mazajā istabā palika. Nu, es tā nevaru. Nē. Mammu, nemaz nesāc raudāt. Neko tu man neesi izdarījusi. Es gribu dzīvot pats savu dzīvi. Un, lai tu dzīvo savu. Man ir divdesmit pieci gadi un es pats izdomāšu, kur svinēt kāzas. Lūdzu, nezvani vairāk Marinai. Viņa ar tevi vairāk nerunās. Ja nē, viņa nomainīs numuru. Es arī. Un es tev atdošu drošības naudu par to pili.

Atskan durvju zvans. Marina ieiet priekšnamā. Noklaudz ārdurvis.

MARINA. Marek?

HELMUTS. Kas tur ir?

MARINA. Mans brālis.

Istabā ienāk Marina. Viņai nedroši seko Mareks (25) – slaidis, pieklājīgi ģērbies ar lielo Rafaello iepakojumu rokā.

MARINA. Beidzot brīvībā.

No guļamistabas iznāk Helmuti.

MARINA. (*Marekam.*) Es viņam visu izstāstīju. (*Helmutam.*) Tas ir Mareks, mans brālis. (*Marekam.*) Un tas ir Helmuti, mans līgavainis. Toreiz es tev par viņu stāstīju.

Helmuti pienāk pāris soļus tuvāk un sveicienā spēcīgi saņem Mareka roku, var redzēt, ka viņam sāp, un ar otru roku uzsit vienu reizi pa Mareka plecu.

HELMUTS. Nu, sveiks, vecīt!

MAREKS. Labvakar. (*Pāris soļus atkāpjas. Sniedz Marinai konfekšu kasti.*) Tas tev.

MARINA. Ai, nu, ko tu tērējies? Šitās tik dārgas. (*Paņem konfekšu kasti un ver vaļā. Noliek to uz galda.*)

MAREKS. Es domāju, ka tev ledenes vairāk negaršo.

MARINA. Man viss garšo. Un Helmutam arī. (*Marekam.*) Sēdies.

HELMUTS. Jā, droši, droši.

Mareks apsēžas uz dīvāna un, no kabatas izvilcis veca modeļa mobilo telefonu, noliek to uz galda.

MARINA. (*Marekam.*) Cienājies.

HELMUTS. (*Marekam.*) Tu droši vien gribi ēst. (*Marinai.*) Tu tak sautējumu gribēji vārīt.

MAREKS. Nē, paldies, es jau paēdu.

HELMUTS. (*Marinai.*) Nu, tad atnes varbūt vīnu? Nē. (*Marekam.*) Tu droši vien gribētu šņabi. Mums tur ir tajā skapītī...

MARINA. (*Helmutam.*) Es jau nezinu, kuru tev gribās. Varbūt aizej tu?

MAREKS. Oi, nē. Paldies, es alkoholu nelietoju. Varbūt jums ir zaļā tēja?

MARINA. Kopš kura laika tu nelieto alkoholu?

HELMUTS. (*Marinai.*) Lāci, atnes, lūdzu, to plūmju vīnu, ko Dace ar Andri atveda.

MARINA. (*Marekam.*) Tātad tēja? (*Helmutam.*) Un tev? Vīnu?

HELMUTS. Nu, es tak saku, ka vīnu.

MARINA. Labi. Labi, tad jūs te iepazīstaties tuvāk. (*Helmutam.*) Izklaidē manu brāli.

Marina iziet. Helmutš apsēžas līdzās Marekam.

HELMUTS. Vispār kruti, ka tu atnāci.

MAREKS. Man arī patīkami. Lūdzu, piedodiet, ka es te tā, nebrīdinot ievēļos.

HELMUTS. Liecies mierā.

MAREKS. Es jau baidījos, ka nebūsiēt mājās, ka būsiēt uz kādu klubiņu vai restorānu aizgājuši.

HELMUTS. Nē, mēs neejam uz klubiņiem vai restorāniem. Mēs vairāk pa māju. Ko mēs tur darīsim? Zīmēsīmies ar savām lupatām? Bet tev gan vajadzētu kaut kur aiziet, atpūsties, atslēgties no visa.

MAREKS. Kā tu zini, tad es jau piecus gadus gana esmu atpūties.

HELMUTS. Nē, nu es domāju, no tās skarbās realitātes, kur jācīnās par izdzīvošanu un...

MAREKS. Drīzāk no garlaicības. Tur nekas nenotiek. Atver acis un katru dienu viens un tas pats.

HELMUTS. A, ko tu darīji? Kačājies? Kā Maikls no *Prison Break*, ne? (*Iesmejas.*)

MAREKS. Nē. Bibliotēkā visu laiku sēdēju. Tu esi lasījis Džeraldu Darelu? Izlasi. Mums tur bija tāda veca grāmatu sērija *Apvārsnis*. Es to visu izlasīju. Un paņēmu to *Mana ģimene un citi zvēri* uz mājām.

HELMUTS. Jā, jā. Mums te arī kaut kur kaķis ir.

MAREKS. Tur tādas lietas var uzzināt! Tajās grāmatās. Tur viena sieviete, žurnāliste, apprecājās ar papuasū. Atsāja savū māju Ņujorkā un aizbrauca uz džungļiem.

HELMUTS. Laikam riktīga vecene ar pautiem.

MAREKS. Kapēc?

HELMUTS. Nu, tur jau dzelzs iekšās vajag, lai šitā pārceļtos uz džungļiem.

MAREKS. Nē, viņa vienkārši ļoti iemīlējās tajā papuasū virsaitī. Tu laikam ļoti mīli manu māsu. Jums viss tā nopietni izskatās.

HELMUTS. Ļoti. Tu arī. Es tā skatos, ka esi uzposies pirms nāci šurp.

MAREKS. Es vienmēr tā izskatos. Marina otra cilvēka dēļ visu izdarīs. Viņu nevar nemīlēt.

HELMUTS. Jā, es pieņemu, ka viņa noteikti pārspīlē, bet viņa man stāstīja ka vienreiz tu esot...

Marina ienāk.

MARINA. Lūdzu. (*Noliek uz galda tējas krūzi, divas vīna glāzes, vīna pudeli un korķu viļķi.*)

HELMUTS. Paldies, mīļum. (*Atver vīna pudeli. Salej.*)

MARINA. Atnesīšu krēslu. (*Aizsteidzas.*)

MAREKS. Ko viņa tev stāstīja?

HELMUTS. Par kaut kādiem astoņsimts latiem, ka tu...

MARINA. (*Atnāk ar krēslu. Helmutam.*) Kā vīns?

HELMUTS. (*Iedzer.*) Jocīgi garšo.

MARINA. Tu neesi ēdis, tāpēc viss garšo jocīgi.

MAREKS. Man prieks, ka jūs viens otru esat atraduši. Savādāk mums viena māsīca...

MARINA. Kāda māsīca?

MAREKS. Ludmila. Atceries? Viņa apprecējās ar kaut kādu puisi no bāgātas ģimenes. Un viņi uz Londonu aizbrauca. Viņš viņai atņēma pasi, ieslēdza mājā, un tad, ja viņa nedarīja to, ko viņš lika – sita.

HELMUTS. Cik briesmīgi.

MARINA. Tas jau bija sen.

MAREKS. Pirms es... Nu, pirms pieciem gadiem. Tie bagātnieku bērni vienmēr domā, ka viņiem viss pienākās par brīvu.

HELMUTS. Mums ar Marīnu ir savs bizness. Nezinu, vai viņa ir tev teikusi.

MAREKS. Bizness? (*Marīnai.*) Tu man toreiz teici, ka Helmutš kaut kādā firmā strādā.

HELMUTS. Vairs jau nestrādāju. Tas bija pie mammas. Viņai ir santehnikas veikalu tīkls.

MAREKS. Jā, jā. Mamma teica, ka Helmuta vecākiem pieder kaut kāds ekskluzīvs veikals.

HELMUTS. Tagad mums ar Marīnu būs sava kondetorijs. Nu *Coffee Shops*. Tāda vieta, kur var atnākt paēst maizītes, kafiju iedzert, avīzi...

MAREKS. Es zinu, zinu, kas tas ir. Apsveicu. Prieks par jums. Vajag mēģināt. Dzīve vispār ir īsa.

HELMUTS. Labi teikts. Un, ko tu tagad darīsi? Visādas tur štelles bīdīsi?

MAREKS. Kādas štelles?

HELMUTS. Nu, tu tur lietas taisīsi?

MAREKS. Kādas lietas?

HELMUTS. Nu, visādas. Tu jau saproti.

MAREKS. Nesaprotu.

MARINA. (*Marekam.*) Viņš grib zināt vai tu atkal sāksi pārdot amfetamīnu.

MAREKS. Ne taču! Sākumā mazliet pastrādāšu un pēc tam braukšu prom. Ceļa nauda jānopelna.

MARINA. Uz kurienu?

MAREKS. Uz kalniem. Strādāšu par šerpu.

MARINA. Par ko tu strādāsi?

MAREKS. Šerpas – tie ir tādi cilvēki kalnos, kas uz muguras nes augšā pārtiku vietās, kur vairs neiet pacēlājs. Izlasiet tādu grāmatu – *Anapurna*. Arī tajā *Apvārsnī* bija. To nesanāca paņemt uz mājām.

HELMUTS. Kā tu domā sapelnīt to ceļa naudu?

MAREKS. Nezinu. Iešu, kur mani ņems. Par kaut kādu krāvēju *Maximā*. Vienalga.

MARINA. Tu tak teici, ka nekad neiesi par divsimts latiem strādāt.

MAREKS. Es arī teicu, ka nekad nesēdēšu cietumā.

MARINA. Tevi šodien izlaida?

MAREKS. Pirms mēneša.

MARINA. Un kur tu biji?

MAREKS. Pie mammas.

MARINA. Kapēc tu man nepiezvanīji?

MAREKS. Darīšanas bija.

MARINA. Darīšanas?

MAREKS. Ar Vudu vajadzēja satīkties.

MARINA. Un, ko Vuds?

MAREKS. Neko.

MARINA. Tad jau viss pa vecam.

MAREKS. Viņam pa vecam. (*Pievēršas uz galda stāvošajām mašīnas atslēgām. Helmutam.*) Tas jūsējais *audi TT* tur lejā?

HELMUTS. (*Iesmejas.*) Nē, tas ir kaimiņu. Piektajā stāvā – tieši zem mums dzīvo. Slimie kaut kādi. Vakar tā Veronika mani noķēra kāpņu telpā un sāka stāstīt, ka nopirkusi salātu žāvētāju pa divdesmit latiem. Es teicu, ka mēs salātus nežāvējam, un kā redzams, vēl esam dzīvi.

MARINA. (*Marekam.*) Kāpēc tu izdomāji uz tiem kalniem braukt? Uz kādiem vispār?

MAREKS. Uz Kaukāzu.

HELMUTS. Jā, vot, tā ir kruta vieta. Tur baigi skarbie apstākļi, kurš katrs to nepavilks.

MAREKS. Nē, tur vienkārši visi ir laimīgi. Svaigs gaiss. Tīrs ēdiens.

HELMUTS. A, kā jūs tur baroja? Rupmaize un ūdens? Piedod.

MAREKS. Nē. Neskaties uz mani. Es vienmēr esmu bijis tik tievs. Man ir paātrināta vielmaiņa. Tur ēst ir garlaicīgi. Viens un tas pats.

HELMUTS. Tad varbūt kaut ko? Tomēr? (*Marinai.*) Ja tev slinkums, varam picu pasūtīt. Kaut kādu interesantu. Tur viena bija ar sēnēm un olīvēm. Vai suši.

MAREKS. Skatieties paši. Mēs ar mammu jau paēdām zivi.

MARINA. Viņa cepa zivi?

MAREKS. Es cepu. Es tur no visādiem veciem žurnāliem sakrāju izgriezumus. Nu, receptes visādas.

MARINA. Receptes? Tu? Tu tajā gāzes plītī taisīji?

MAREKS. Tā bija tikai jāiztīra.

HELMUTS. (*Marekam.*) Tu tāds aizdomīgi normāls esi.

MAREKS. Kā lūdzu?

HELMUTS. Lasi grāmatas, aizraujies ar pavārmākslu. Pilnīgi normāls cilvēks.

MAREKS. Es biju cietumā nevis trako namā.

HELMUTS. Un vēl kalni.

MAREKS. Jā. Kalni. Tur nav jāuztraucās par naudu. Šeit, vienīgais, kas visus interesē ir kaut kādi tēļuki, maģi, šmotkas. Grabažas. Tur ir tīrība. Tu esi kalnos, tuvāk debesīm. Tuvāk labajam.

MARINA. Neticami, ka tu kaut ko tādu saki.

MAREKS. Lietas mainās.

HELMUTS. Bet viņš ļoti pareizi saka.

MARINA. Jā. (*Marekam.*) Tikai, kad man bija četrpadsmit gadi, viss, ko tu man teici bija – tikai bagātie var atļauties domāt, ka nauda nav svarīga. Ja tev būs pārticība, būs laime un tā tālāk.

MAREKS. Es zinu, piedod, es biju jauns un stulbs. No tā rodas tikai problēmas.

HELMUTS. Gluži manas domas. Iedomājaties, ja mēs dzīvotu tādā pasaulē, kurā nav naudas, kurā visi viens ar otru dalās. Nebūtu ne vardarbības, ne slimību.

MAREKS. Tieši tā. Tas ir tas, ko es saku. (*Marinai.*) Tu precies ar pareizo cilvēku.

HELMUTS. (*Marekam.*) Galīgi aizmirsu pateikt. Ja kas, tad vannasistaba ir tur uz priekšu. Tu noteikti gribēji nomazgāt rokas.

MAREKS. Nē, nu, es jau varu...

HELMUTS. Nekautrējies. Droši, droši. Gan jau mēs kaut ko arī uzēdīsim, tāpēc labāk aizej gan.

MARINA. Tur. (*Rāda uz priekšnamu.*) Taisni un pa kreisi. Gaisma iekšā slēdzas.

Mareks iziet.

HELMUTS. (*Pieklusinātā balsī.*) Kāpēc tu neteici, ka tev ir tik foršs brālis? Ka viņam arī riebjās šitas materiālisma laikmets, kad visi raujās pēc mantas?

MARINA. Viņš izskatās mainījies. Vai arī cenšās tavā priekšā izzīmēties.

HELMUTS. Es jau domāju, ka būs kaut kāds neandertālietis treniņbiksēs.

MARINA. Es tev neteicu, ka viņš ir neandertālietis. Es teicu, ka man par viņu nav nekādu ilūziju. Ka viņš tā arī aizies pa savu balto celiņu.

HELMUTS. Ļoti normāls džeks. Katram dzīvē var gadīties visādi sūdi. Tu tur teici, ka cietums cilvēku nemaina. Paskaties, viņš ir izlasījis vairāk grāmatu, nekā es visas savas dzīves laikā.

MARINA. Nu, ko tu domāji? Ka viņš te atnāks notetovējies un ar pistoli?

HELMUTS. Nu, tādu tu man viņu aprakstīji.

MARINA. Es teicu, ka viņš man vienreiz uzšāva, jo domāja, ka es nospēru astoņsimts latus no tās kastītes ar *dirol* uzlīmēm.

HELMUTS. Es tak atceros, ko tu teici. Bet, ko tas nozīmē? Uzšāva. Pļauka?

Mareks ienāk un apsēžas.

HELMUTS. Es tieši Marinai saku, ka viņai ir ļoti foršs brālis.

MAREKS. Patīkami dzirdēt.

MARINA. (*Helmutam.*) Sagriez sieru plānās šķēlītēs.

HELMUTS. Lāci, nu...

MARINA. Lūdzu, sagriez sieru.

HELMUTS. Labi, labi. (*Iziet.*)

MARINA. (*Pieklusinātā balsī.*) Tev *Oskaru* varētu piešķirt.

MAREKS. Par ko?

MARINA. Ko tu te spēlē zolīdo pavāru? Bibliogrāfs atradies.

MAREKS. Es neko nespēlēju.

MARINA. Beidz dirst. Kalnā kāpējs baigais. Domā es nezinu, kāpēc tu ar *Vudu* satikies?

MAREKS. Sen nebijām tikušies.

MARINA. Tu viņam prasīji naudu. Cilvēkam, kas tevi pirms tiesas uzmeta. Es kaut ko nepareizi pateicu?

Mareks klusē.

MARINA. Tu esi nožēlojams. Cik tev vajag? Aiziešu pēc maka.

MAREKS. Es negribu, lai tu man iedod. Es visu atdošu līdz pēdējam santīmam. Man tikai vajag no jums aizņemties drusku naudiņas.

MARINA. Es tev prasu – cik?

MAREKS. Desmit. Desmit tūkstošus.

MARINA. (*Sauc.*) Helmut?

HELMUTS. (*Virtuvē.*) Jau nāku!

MARINA. Uzcep olas.

HELMUTS. Vienpadsmitos vakarā?

MARINA. Mums ir ciemiņš un viņš grib olas. Cep! (*Pievēršas Marekam.*)

MAREKS. Lūdzu, piedod, es domāju, ka viss pats no sevis kaut kā atrisināsies, tāpēc ātrāk nepiezvanīju, bet mamma teica, ka tu precies ar bagātu čali, kuram...

MARINA. Da kas tu vispār ahujel? Ej strādā!

MAREKS. Marina, nedusmojies un paklausies, lūdzu! Mani grib nogalināt.

MARINA. Sākās. Pats izdomāji vai Vuds ieteica šo ticamo iemeslu?

MAREKS. Es vienam cilvēkam esmu parādā desmit štukas. Viņš mani nogalinās, ja rīt neatdošu naudu.

MARINA. Mh. Un es esmu nākamā topmodele. Ko tu te fantazē tagad?

MAREKS. Bļin, nu, kas jums visiem ir? (*Izvelk telefonu no kabatas. Lasa.*) Jesļi do zavtra ņedostaņeš, tebe PIZDA! (*Marinai.*) Sapрати? Pizda man ir. (*Rāda telefonu.*)

MARINA. Jebkuram idiotam iedod desmit latus, viņš tev simts šitādas sms sarakstīs.

Mareks neveikli kustoties paceļ kreklu uz augšu. Viss viņa ķermenis klāts tumši violetos zilumos un rētās. Marina satrūkstas.

MAREKS. Tu domā, ka es Vudam iedevu ceinerīti, lai viņš mani arī sasit?

MARINA. Ak, mans Dievs! Kurš to izdarīja?

MAREKS. Tas čalis - Vitālijs, ar kuru es cietumā iepazinos. Viņu izlaida ātrāk. Atceries?

MARINA. Viņu nevar neatcerēties.

MAREKS. Viņš man iedeva simts gramus heroīna. Es nodomāju – o! Iznākšu, pārdošu, nopirkšu jums uz kāzām kaut kādu mikseri, mammai čības ar aitu spalvām, un pats aizbraukšu prom. Uz kalniem.

MARINA. Heroīns? Marek tu esi stulbs, vai kā?

MAREKS. Stulbs.

MARINA. Heroīns? Tu vēl par maz esi pasēdējis?

MAREKS. Es viņu paslēpu bibliotēkā. Bet tā tur vairs nebija. Vienkārši nebija. Un tagad viss ir totālā dirsā. Man nav ne naudas – ne gerača.

MARINA. Tu man solīji, ka nekad vairs...

MAREKS. Es tev maz ko esmu solījis? Lūdzu, piedod man. Es zinu, ka esmu pret tevi sūdīgi izturējies.

MARINA. Jā, tu esi pret mani sūdīgi izturējies! Tev vajadzēja redzēt savu seju, kad atvēri to kastīti. Kā zvērs.

MAREKS. Lūdzu, piedod, ka es tev toreiz iesitu. Es nezināju, ka tos astoņus sotakus paņēma mamma, nevis tu. Es to tikai pēc tam sapratu.

MARINA. Tu pie manis pat uz slimnīcu neatnāci.

MAREKS. Man bija drausmīgs kauns!

MARINA. Tu esi uzradies par vēlu, skaidrs? Nevaram mēs tev palīdzēt. NE-VA-RAM.

MAREKS. Man nav neviena cita, kam prasīt. Es jau visiem esmu izlūdzies.

MARINA. Marek, nebūs.

MAREKS. Es vakar pie mammas gribēju pakārties. Es jau biju apsējis siksnu un uzkāpis uz poda, bet Jurka no piektā dzīvokļa sāka raustīt durvis. Un es sāku raudāt. Es negribu nomirt sausajā atejā. Man stāstīja, ka Vitālijs vienam džekam, kas par zāli ceinerīti neatdeva, visus zobus izsita. Desmit lati!

MARINA. Un tie bija tikai astoņsimts lati.

MAREKS. Es taču negribēju pie jums nākt, es zinu, ka negribi mani redzēt. Paskaties, tu pat Helmutam esi iestāstījusi, ka es esmu kaut kāds sieviešu sitējs, bet...

MARINA. Tu man salauzi divas ribas! Un tagad tev vēl nav kauna nākt šurp un diedelēt naudu. Man ir vienalga – parādā tu esi vai kaut ko te izfantazē, bet atbilde ir NĒ.

MAREKS. Es jau vairs nezinu, kā tev atvainoties. Nezinu. Gan tā gan šitā. Laikam vienīgais, kas tevi darītu laimīgu – ja tu mani nekad vairs neredzētu.

Marina klusē.

MAREKS. Man uz ceļiem nostāties?

MARINA. Neāksties.

MAREKS. Es visu atdošu. Katru santīmu. Ar procentiem.

MARINA. Par kādu naudu? Pilnīgi smieklī nāk no taviem izdomājumiem.

MAREKS. Es uz Kaukāzu braukšu ar stopiem. No nākamās nedēļas iešu strādāt. Ja vēl būšu dzīvs. Visu jums atdošu. Līdz pēdējai kapeikai.

MARINA. Nestāsti, labi?

MAREKS. Kā tu nesaproti? Es savas dzīves labākos gadus pavadīju cietumā. Man dzīvot gribās. Lūdzu, palīdzi!

MARINA. Es šobrīd esmu mājsaimniece, kā redzi.

MAREKS. Ja tu to nedarīsi, es pats viņam paprasīšu.

MARINA. Tu viņam neprasīsi naudu.

MAREKS. Bet, ja paprasīšu, tad viņš iedos.

MARINA. Es tevi tur nelaidīšu. (*Nostājas priekšā durvīm.*)

MAREKS. Viņam nav? Viņam nav naudas?

MARINA. Protams, ka ir. Tikai es negribu, lai viņš padomā, ka mēs esam kārtējie, kam no viņa neko citu nevajag.

MAREKS. Lūdzu.

MARINA. Būs labāk, ja tu tagad iesi prom.

MAREKS. Lūdzu.

MARINA. Es tevi pavadīšu uz kāpņu telpu.

Mareks strauji dodas pie loga.

MARINA. Ko tu dari?

Mareks rauj vaļā logu un kāpj ārā uz palodzes.

MARINA. Beidz ākstīties un kāp iekšā!

MAREKS. Tev liekās, ka es ākstos? Ja jau es tev salauzu ribas, domā man grūti kaut ko izdarīt sev?

MARINA. Kāp atpakaļ. Tūliņ pat.

MAREKS. Nekāpšu.

MARINA. Marek!

MAREKS. Kāda jēga?

MARINA. Labi, es parunāšu ar Helmutu, labi? Mēs kaut ko izdomāsim, nesatraucies, tikai, lūdzu, kāp nost no palodzes.

Pa durvīm ienāk Helmutš ar pusdienu šķīvi, kurā omlete.

HELMUTS. Kāpēc viņš ir uz palodzes?

MARINA. Viņam... Viņam ir...

HELMUTS. Kas viņam ir?

MARINA. Viņu grib...

HELMUTS. Nu, runājiet taču!

MARINA. Helmut, tev nepatiks tas, ko es teikšu, bet mums Marekam ir jāaizdod nauda.

HELMUTS. Kāda nauda? (*Marekam.*) Kāp iekšā.

MAREKS. Nē. Marina teica, ka jūs man nevarat palīdzēt.

MARINA. Mēs varam, tikai, lūdzu, kāp atpakaļ.

HELMUTS. Ko mēs varam?

MARINA. Helmut, viņu grib nogalināt. Viņš vienam ļoti sliktam cilvēkam ir parādā desmit tūkstošus latu.

HELMUTS. Ko?

MARINA. Tikai, lūdzu, neļauj, nedusmojies, tagad es piezvanīšu tavai mammai, savā vārdā apskaidrošu situāciju un...

HELMUTS. Tu stulba paliec? (*Marekam.*) Tūliņ pat kāp atpakaļ!

MAREKS. Nē.

HELMUTS. (*Nomet šķīvi ar omleti uz galda, paņem Mareka mobilo telefonu.*) Un, kā sauc to ļoti slikto cilvēku, kam tu esi parādā naudu?

MARINA. Vitālijs.

HELMUTS. Vitālijs...

MAREKS. Slims? Noliec!

HELMUTS. Slims, ne slimis, tūlīt mēs viņam piezvanīsim...

MAREKS. Idioti! Viņš taču zin, kur jūs dzīvojat! Ja es to stulbo naudu nesamaksāšu, tad Marinai būs jāatstrādā!

MARINA. Kas?

MAREKS. Nu, viņam tā nauda taču kaut kā ir jādabū, arī tad ja es jau būšu uztaisījis pašeni vai arī viņš pats mani novāks.

MARINA. Tu esi mani pārdevis. Tu esi mani pārdevis par simts gramiem heroīna.

HELMUTS. Kā viņš zin, kur mēs dzīvojam?

MAREKS. Es taču... Ak, Kungs, man tūlīt pārsprāgs galva! Es neesmu tevi pārdevis, es gribēju aizņemties no Vuda mazliet naudas, lai varētu aizbraukt prom, aizbēgt, bet kamēr es biju pie viņa, Vitālijs bija atnācis uz Lienas ielu.

MARINA. Tas lisais pretekļis bija mammas dzīvoklī?

HELMUTS. (*Marinai.*) Kā tu zini, kā viņš izskatās?

MAREKS. Viņa viņu pazīst.

HELMUTS. Kā tu viņu pazīsti?

MARINA. Viņš man palīdzēja.

HELMUTS. Palīdzēja?

MARINA. Ar Sergeju.

HELMUTS. Tu teici, ka Sergejs aizbrauca uz Angliju.

MARINA. Nē, Helmut, nē! Viņš neaizbrauca ne uz kādu Angliju, viņš mani mēnešiem terorizēja vēl tad, kad mēs ar tevi jau bijām kopā! Naktī stāvēja pie mana loga un bāza asiņainas vēstules pastkastē, kurās bija teikts – *ja netiksi man, tad netiksi nevienam.*

HELMUTS. Kāpēc tu man neko neteici?

MARINA. Un ko tu viņam izdarītu? Tu pat nevienā kautiņā neesi piedalījies!

MAREKS. Viņa atnāca pie manis un visu izstāstīja. Un tad es palūdzu Vitālijam, lai viņš aprunājas ar to Sergeju.

HELMUTS. Marina, tavš bijušais draugs ir miris?

MARINA. Es nezinu...

MAREKS. Vitālijs mammai esot jautājis, kā Marinai iet ar līgavaini. Nu, un viņa, dabīgi gribēja palielīties, pateica, cik bagāti dzīvojat, glaunā vietā, ka visu pilsētu var redzēt.

HELMUTS. Bagāta ir mana mamma nevis es. Es eju viņai zvanīt. (*Nomet Mareka telefonu uz galda un ieiet guļamistabā.*)

MARINA. Marek, es paņēmu to naudu.

MAREKS. (*Nedroši iekāpj istabā.*) Kādu naudu?

MARINA. No tās tavas kastītes.

MAREKS. Priekš kam?

MARINA. Visu bērniņu bija jāiepērkas *Lētajos Lietotajos Apģērbos*. Gribējās uzvilkt mugurā kaut ko, kas maksā vairāk kā piecdesmit santīmi kilogramā.

No guļamistabas iznāk Helmut.

MARINA. Kāpēc tu nezvani?

HELMUTS. Es jau piezvanīju. Viņa teica nē.

MARINA. Nē?

HELMUTS. Viņa teica nē. Man būs jāsauc policija.

MAREKS. Un ko tu viņiem teiksi?

HELMUTS. To, ka tu gribi izspiest naudu, kuras man nav.

MARINA. (*Helmutam.*) Paskaties man acīs.

HELMUTS. Priekš kam?

MARINA. Melis! Toreiz, kad es tev jautāju vai tu satokies ar Karīnu, tu arī šitā stāvēji galvu nodūris un teici, ka nē.

HELMUTS. Nē un viss. Ko tu tagad gribi no manis?

MARINA. (*Iet guļamistabas virzienā.*) Es pati visu izdarīšu.

HELMUTS. (*Saķer Marīnu.*) Tu viņai nezvanīsi!

MARINA. Laid! Es tevi ienīstu!

HELMUTS. Man vienalga, tas ir par narkotikām vai arī ziedojums bērnu patversmei! Mēs manai mātei naudu neprasīsim, skaidrs?

MARINA. Mani pārdos kā mauku!

HELMUTS. Nomierinies.

MARINA. (*Rāda uz Mareku.*) Viņš izleks pa logu!

MAREKS. Nekur es nelekšu.

MARINA. Ā, nu pareizi, tev jau būs vienalga, kā tas izskatīsies!

HELMUTS. Tu esi kļuvusi tāda pati kā viņa.

MARINA. Ko?

HELMUTS. To! Kā tas izskatīsies... Lai lec! Droši vien, ja es gribētu izlēkt pa logu, vienīgais par ko mana māte uztrauktos ir tas, kā no malas izskatītos, ka kāds ir izlēcis no viņas loga.

MARINA. Kā tu vari kaut ko tādu teikt par savu mammu, Helmut? Kā tu runā?

HELMUTS. Kad tu vienreiz sapratīsi, ka tā nav tava darīšana?

MARINA. (*Marekam. Rāda uz Helmutu.*) Viņš savā galvā ir izdomājis kaut kādu stulbu konfliktu ar muterīti. (*Helmutam.*) Viņa visu dzīvi tevi ir lutinājusi, pirkusi rotaļlietas, maksājusi par mācībām tajā stulbajā Ekonomikas...

HELMUTS. Cik reiz tev var tekt, ka dzīve nav tikai nauda, nauda, nauda un drēbes, drēbes, drēbes? Viņas materiālais atbalsts man nav devis pilnīgi neko.

MARINA. Bet tagad tas var dot daudz ko! Ja man būtu tāda mamma, es būtu pateicīga līdz mūža galam.

HELMUTS. Kad tu vienreiz beigsi līst viņai dirsā?

MARINA. Es lienu viņai dirsā?

HELMUTS. Jā! Kad mēs iepazināmies, tu biji īsta, nekrāsojies, teici ka tev riebjas manas mātes krutā mašīna un krutais kažoks, bet kas ir tagad?

MARINA. Tāpēc, ka man arī gribējās tādu mašīnu un tādu kažoku! Kā tu nesaproti?

HELMUTS. Man jau tāpat viss ir skaidrs!

MARINA. Tu ļoti labi zini, ka es visu laiku dzīvoju vienistabas dzīvoklī ar dūmojošu krāsni! Man arī gribās ērtības, labas lietas. Dzīvot kā cilvēkam.

MAREKS. Marina, nomierinies, lūdzu.

HELMUTS. Un tas tavuprāt ir būt cilvēkam? Precēties Rundāles pilī? Un septiņi sotaki par kleitu. Āfrikā cilvēkiem ēst nav ko...

MARINA. Jā, es gribu precēties Rundāles pilī, un es to izdomāju, es to ierosināju! Es gribu smuki saģērbties, smuki izskatīties bildēs, es gribu, lai tu man nopērc kaut ko no *Swarovski*, tāpat kā visām meitenēm!

HELMUTS. Tāpat kā manai mātei.

MARINA. Es vienkārši gribu dzīvot kā pie normāliem. Tie tavi stulbumi par kaut kādām mistiskām garīgajām vērtībām un Āfrikas trūkumcietējiem nevienu neinteresē!

HELMUTS. Mani stulbumi?

MARINA. Jā, stulbumi! Tikko kā man izveidojas normālas attiecības ar tavu mammu, tā es tev vairs neesmu interesanta, ja? Tikko kā man tavā pasaulē beidzot parādījies draugs, tā es tev vairs neesmu vajadzīga!

MAREKS. Marina, tu ar histēriju neko nepanāksi.

MARINA. Tu nesaproti to, ka tu neko nerubī! *Cofee Shopu* viņš taisās atvērt... Da tu bankrotēsi vēl pat neatvēries! Un pēc tam uz vēdera rāposi pie mammas?

HELMUTS. Es vairs nekad dzīvē no viņas neko neņemšu.

MARINA. Ja? Un kur mēs dzīvosim? Uz ielas? Es negribu katru dienu ēst vienu un to pašu zupu un nest malku no šķūņa. Tu jau to nedarīsi. Tu nesajēdz, ko nozīmē pašam pelnīt! Tu domā, ka ēdiens pats no sevis ledusskapī uzrodas?

MAREKS. Viss izbeidz.

MARINA. Ko izbeidz? Ko izbeidz? (*Helmutam.*) Man ir jābūt slaidai, skaistai, jākopj māja, jātaisa ēst, jāmazgā drēbes, jāapmierina katra tava iegriba, bet manis dēļ, kad man tiešām kaut ko vajag, kad mani grib pārdot kā ielasmeitu, kā padauzu, tu pat mazo pirkstiņu nepakustināsi!

HELMUTS. Labi, zini ko? Gribi - zvani manai mammai, aizņemies no viņas naudu. Gan jau viņa tev iedos, bet uz mani tas vairs neattiecās.

MARINA. Tev nav sirds!

HELMUTS. Divas nedēļas tu vari te palikt. (*No galda paņem mašīnas atslēgas un dodas uz priekšnamu.*)

MARINA. Un tas ir viss? Tu mani pamet?

HELMUTS. Atslēgas atdosi manai mammai.

MARINA. Pidars!

HELMUTS. (*Apstājas.*) Ko?

MARINA. Pirms tevis es satikos tikai ar tiem, ar kuriem man bija izdevīgi satikties.

HELMUTS. Ha! Un ar mani tev nebija izdevīgi satikties?

MARINA. Bija, bet tāpēc es nevarētu tevi mīlēt? Pirmo reizi man likās, ka esmu satikusi kādu, kurš ir ļoti labs. Pa īstam labs, kuru uztrauc cilvēki un pamesti kaķi un, kuru uztrauc, kas notiek ar mani. Bet tagad izrādās, ka tu esi tāds pats kā visi citi.

HELMUTS. Ja? Un kādi tad ir tie visi citi?

MARINA. Bēg tikko kā parādās mazākais šķērslis. Skrien pie mammītes. Pats tu neko nevari izdarīt.

Helmutš ieiet priekšnamā.

MARINA. Cerams, ka tu tā arī paliksi viens ar saviem ideāliem.

No priekšnama dzirdama saruna pa telefonu.

HELMUTS. Mammu, čau. Es šonakt laikam palikšu tajā mazajā istabā. Nu, mantas jā sarevidē, ko atstāt, ko mest ārā...

Noklaudz ārdurvis. Marina un Mareks brīdi sēž un skatās viens otrā.

MARINA. Kad tev jāatdod tā nauda?

MAREKS. No rīta Brasas stacijā. Vēl piezvanīs.

MARINA. Tu vispār saproti, ko tu esi izdarījis?

MAREKS. Izbeidz. Es tevi pazīstu. Tu ar viņu neprecētos, ja viņš būtu pastnieks.

MARINA. Tagad es ar viņu tāpat neprecēšos. Viss. Viņš ir aizgājis.

MAREKS. Marina, viņš tevi nemīl. Viņš tā vienkārši ņēma un pameta tevi.

MARINA. Viņš varbūt nav ideāls un niķojās kā bērns, bet es vismaz katru vakaru aizmiegu siltā gultā ar kādu, kurš mani samīļo. Kādu, kuram es esmu vajadzīga. Jā, viņš nav kaut kāds bomzis no mūsu rajona, un tas ir pluss. Bet ne jau tāpēc es viņu mīlu. Pēc trīs mēnešiem mēs būtu apprecējušies. Vienalga kur. Pilī vai šķūnī.

MAREKS. Labi, kuš, Marina. Tiešām, nomierinies drusku.

MARINA. Tu tikko iznīcināji visu manu dzīvi un tu uzdrošināties mani mierināt? Es esmu pamesta viena! Viena un...

MAREKS. Tu neesi viena.

MARINA. ... un man tagad ir jāpazemojās Helmuta mātes priekšā, jāzvana viņai, jāprasa nauda. Sieviete, kas īstenībā nevar mani ciest. Jā, manas un Helmuta attiecības varbūt nav ideālas, bet mums viss bija kārtībā, kamēr tu te neuzradies! Suka tu esi, saprati? Es tevi ienīstu. Suka, suka, suka!

MAREKS. Marina, piedod man. (*Mēģina apskaut Marinu.*)

MARINA. Neaiztiec mani! Tu man neesi brālis. Tu man neesi nekas. Tu vispār esi padomājis, kas notiks tālāk? Un, ja viņa māte neaizdos naudu? Ko tad? Tad man būs jāklūst par mauku? Ja? Tā tu mani mīli, brālīt? Stum uz paneļa?

MAREKS. Nebūs tev jāklūst par mauku.

MARINA. Kā tu vispār vari teikt, ka viņš mani nemīl? Ko tu zini par mīlestību? Pats tu nevienu nemīli.

MAREKS. Mīlu.

MARINA. Tu tikai gaidi, kad mani palaidīs pa apli kādā Grīziņkalna vārtrūmē.

MAREKS. Tu vispār dzirdi, ko es saku? Tev nebūs jāklūst par mauku.

MARINA. Kāpēc, lai viņa man dotu naudu? Es viņai riebjos, saproti? Viņa tieši būs priecīga, ja varēs tikt no manis vaļā, vecā buržuju peža.

MAREKS. Nekāda heroīna nav.

MARINA. Ko?

MAREKS. Neesmu es nevienam parādā.

MARINA. Tu neesi?

MAREKS. Nē. Un ne uz kādiem kalniem es arī nebraucu.

Klusums.

MAREKS. Es tev nezvanīju, jo visu šito mēnesi biju pie Sofijas.

MARINA. Pie Sofijas?

MAREKS. Jā.

MARINA. Tu biji pie Sofijas?

MAREKS. Jā.

MARINA. Kāds sakars? Jūs izšķīrāties, kad man bija piecpadsmit gadi.

MAREKS. Viņai ir bērns. Mums ar Sofiju ir bērns.

MARINA. Jums ar Sofiju ir bērns?

MAREKS. Viņam ir pieci gadi. (*Sajūsmināti.*) Savam vecumam viņš ir tik gudrs un asprātīgs. Iedomājies, mēs bijām uz karuseļiem tur pie *Elkora*. Tur ir tāda atrakcija, kur ar bumbu jānosit spaiņi. Un es nosītu visus sešus spaiņus. Un zini, ko viņš man teica? Viņš man teica: „Tēti, tu esi reāls!” Vari iedomāties? Viņš domā, ka es esmu reāls.

MARINA. Reāls?

MAREKS. Jā. Pēc tam mēs pieķērāmies aizmugurē vecajam tramvajam, atceries, mēs ar tevi arī tā darījām? Un braucām pāri tiltam. Kaut kādas omes mūs nolamāja, bet viņš man teica, ka es esot viskrutākais tētis uz pasaules. Vari iedomāties?

MARINA. Par ko tu tā priecājies?

MAREKS. Es?

MARINA. Jā, tu esi tik priecīgs, it kā būtu laimējis miljonu.

MAREKS. Man ir dēls. Viņš mani mīl.

MARINA. Tu zini, cik daudz večus tā kuce nomainīja, kad tu iesēdies?

MAREKS. Man vienalga. Tas ir mans dēls. Es esmu viņam vajadzīgs.

MARINA. Kā tu vari zināt, ka tas ir tavs dēls?

MAREKS. Vienkārši zinu un viss. Viņa to uzrakstīja vienā vēstulē.

MARINA. Tu ar viņu kontaktējies?

MAREKS. Protams, ka es ar viņu kontaktējos. Viņa pāris reizes atnāca mani apciemot.

MARINA. Un kāpēc tu man neteici? Kāpēc tu man neteici, ka tev ir bērns?

MAREKS. Mēs nesazvanījāmies. Tev viņa nenormāli riebās. Kāpēc, lai es kaut ko tādu teiktu?

MARINA. Jā. Riebās. Viņa mani pagrūda.

MAREKS. Ak, Kungs, tas bija tik sen. Tāpēc, ka tu viņai meti ar kaut kādu kastani, ja?

MARINA. Un pareizi darīju. Es vēl biju bērns, bet jau tad sapratu, ka viņa ar tevi satiekās tikai tāpēc, lai dabūtu balto par velti. Un tagad tev no viņas ir bērns?

MAREKS. Viņa ir mana pirmā mīlestība.

MARINA. Viņa ir dura!

MAREKS. Nesaki tā. Viņa... Bāc... Saimnieks nebrīdinot pārdeva to māju, kurā viņa īrēja dzīvokli. Tā taču nedrīkst darīt, vai ne? Tas nav legāli. Un tagad viņa ievācās atpakaļ pie mammas, bet tajā kocenē viss ir sapelējis.

MARINA. Tur viss jau bija sapelējis, kad man bija desmit gadi.

MAREKS. Vai ne? Un tur bija tas kaimiņš, kuram gultā apmetuma gabals iekrita, atceries? Bo...

MARINA. Broņislavs.

MAREKS. Broņislavs. Tā māja ir avārijas stāvoklī kopš deviņdesmit otrā gada. Un tagad viņa atkal tur dzīvo.

MARINA. Tu arī?

MAREKS. Šad un tad palieku. Bet katru reizi viņš man saka: „Tēti, lūdzu, neej prom.”

MARINA. Kā viņu sauc?

MAREKS. Sandis.

MARINA. Sandis.

MAREKS. Viņam ir astma, bet tur virtuvē uz reģipša sienas sēnes aug. Viņš bieži slimo. Es atradu vienu dzīvokli. Pie Bābelītes ezera. Onkulīts pārdod. Tikai remonts jāuztaisa. Es it kā piedāvājos pa daļām maksāt, bet viņam vajag uzreiz.

MARINA. Desmit tūkstoši?

MAREKS. Deviņi un septiņi simti. Mani Vuda brālis ņems bruģētavā strādāt, kad sezona sāksies, tāpēc es šā vai tā būtu atdevis to naudu.

MARINA. Dzīvoklis? Tev un Sofijai?

MAREKS. Un Sandim. Tur ir divas istabas. Par tādu cenu. Iedomājies? Un vanna. Sofija ir tik ļoti nogurusi no tās staigāšanas pa mājām. Visu laiku kaut kur jāirē. Un vienmēr pēkšņi atnāk saimnieks un pasaka – davi, uzredzēšanos. Kā mūsu mammai. Viņa stāstīja, ka Lienas ielā negrib pagarināt līgumu.

MARINA. Tur viņa pati ir vainīga. Viņa grib beztermiņa līgumu.

MAREKS. Tieši tā, jo viņa arī grib kaut kādu garantiju, ka viņu neizsviedīs uz ielas. Lūdzu, piedod man vēlreiz. Es gribu, lai manam dēlam ir savas mājas. Es gribu būt ar savu ģimeni. Piedod par visu.

MARINA. No kurienes tev zilumi?

MAREKS. Es tomēr iedevu Vudam ceinerīti, lai viņš mani sasit.

MARINA. Ģeniāli.

MAREKS. Jūs taču tāpat man neiedotu, ja es palūgtu. Bāc! Bet, ja tu redzētu tā puikas acis, tu nekad dzīvē uz mani vairs nedusmotos. Nu, ko tu tā skaties?

MARINA. Es tevi tādu nekad neesmu redzējusi. Ko man viņai teikt?

MAREKS. Kam?

MARINA. Helmuta mātei. Ko man viņai teikt, kāpēc man vajag tik lielu piķi?

MAREKS. Nezinu. Saki kā ir.

MARINA. Manai mātei vajag uz operāciju. Tas izklausās ticami? Viņa tāpat domā, ka mēs esam nabagi, tāpēc slimi ar visām iespējamām slimībām. (*Zvana. Laipni.*) Loretas tante? Labvakar, neģulat vēl? Man te tāds lūgums. Es pat nezinu, kā lai sāk. Šausmīgi neērti prasīt. Naudas jautājums. Jā. Tā tad manai mātei... Viņš jau pateica? Par salūtu? Jā. Par salūtu, par salūtu. Jā. Nu, rīt jāsamaksā. Mh. Nu, būs kā uz astoņpadsmito novembri, lai visiem prieciņš tiek. Ā, tad viņš nepaliks pie jums pa nakti? Jau aizbrauca? Nu, skaidrs. Labi, paldies. Nē, nē. Manai mātei viss ir kārtībā. Bučas. Atā. Arlabunakti. Čmok- čmok. (*Gaisa skūpstis klausulē. Marekam.*) Viņš pateicis, ka mums uz kāzām vajag salūtu.

MAREKS. Salūtu?

MARINA. Ka mums rīt jāsamaksā par salūtu.

Nokludz ārdurvis. Istabā ienāk Helmutš ar mazu pleca somiņu, kuru nosviež Marekam pie kājām.

HELMUTS. Nu, ko tu skaties? Ņem.

Mareks jautājoši paskatās Marinā.

MARINA. Nu, ņem taču.

MAREKS. Man... Man laikam vajadzēs tavu konta numuru, lai...

HELMUTS. Tinies.

Mareks paņem somiņu, atver to, paskatās iekšā.

MAREKS. (*Marinai.*) Es tev pārskaitīšu naudu. Goda vārds, pārskaitīšu.

MARINA. Lai tev veicās, Marek. Dzīvo.

Mareks mirkli uzkavējas paskatoties Marinā, un tad iziet priekšnamā. Nokludz ārdurvis.

MARINA. Tu nesatraucies, mēs tev to naudu atdosim. Es gan nezinu cik ilgā laikā, bet...

HELMUTS. Labi.

MARINA. Ko mēs... Ko mēs tagad darīsim?

HELMUTS. Nezinu. Dzīve rādīs.

MARINA. Ēdīsi to sautējumu?